

Micika. Oh, v svojem veselju sem kar pozabila povedati, da so oče odpuščeni od vojakov in da pridejo s prihodnjim vlakom domov.

Teta. O, potem jim pa idiva kar naproti!

Matevžek in Lukec (veselo). Midva tudi, midva tudi!

Teta. Vidva nikamor! Za kazen ostaneta doma in prej ne dobita od mene ničesar, dokler se ne poboljšata. (Dečka sedeta h knjigam in ihtita.)
Midve pa greva naproti očetu. (Primeta se pod pazduho in gresta proti vratom. Tu jima stopi nasproti deklica, vodnica vaških otrok, in pozdravi teto:)

6. prizor.

Deklica-vodnica: Dragá teta! Mi vaški otroci bi vas radi pozdravili, ker ste se spet srečno vrnili iz daljne Amerike v lepo našo domovino. Zdaj našim ljudem ne bo treba več na tujem iskati zaslužka. Naša domovina nam bo dajala zadosti dela in jela. Dovolite, da vas pozdravimo kot prvo, ki se je vrnila iz tujine v našo vas! (Otroci se pripravijo, da zapoje.)

Teta. Le zapojte, le zapojte, otroci! (Otroški zbor v narodnih nošah nastopi in zapoje »Lepa naša domovina«.)

Dr. Jos. Lovrenčič:

Beneška basen.

Miš, lisica, volk, volčica
 se o kresu v temnem lesu
 so sestali,
 o vremenu modrovali.

Miš, drobna miš,
 ko da je pogledala iz moke
 in zaduhala cmoke,
 je rekla: „Dež bo, dež!“

Pritrdila je volčica:
 „Bo, pa le plohica!“

Volk je dvignil glavo:
 „Kaj vedvé! Jaz vem pravo!
 Več naj nisem volk,
 če ga bo le en — klobuk!“

Lisica je molčala
 in se ozirala okrog.
 Zagledala je lovca in zbežala,
 pretkanka, v svoj brlóg.

Opomba: „Miš“ beri s polglasnim e, „volk“ izgovôri beneško; vuk!

